

Dr Robert A. Peterson, Zbawcze dzieło Chrystusa, sesja 6, wprowadzenie, część 6, chrystologia, 3 urzędy Chrystusa, Proroka, Kapłana i Króla, cz. 1

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert Peterson i jego nauczanie o Dziele Zbawczym Chrystusa. To jest sesja 6, Wprowadzenie, Część 6, Chrystologia, Trzy Urzędy Chrystusa: Prorok, Kapłan i Król, Część 1.

Kontynuujemy nasze studium Chrystologii zgodnie ze studium Dzieła Zbawczego Chrystusa.

Rozmawialiśmy trochę o osobie i dziele Chrystusa i ich nierozłączności oraz o tym, jak dzieło krzyża jest rzeczywiście dziełem samego Syna, ale jednocześnie, ponieważ osoby są nierozłączne, jest dziełem Trójcy w innym, szerszym sensie. Po trzecie i ostatnie, doktryna dwóch stanów. Kiedy myślimy o tym, jaka jest różnica między Jezusem w niebie teraz a Jezusem na ziemi w pierwszym wieku, słyszałem chrześcijan, być może nie zastanawiając się nad tym zbyt głęboko, mówiących: och, on już nie jest człowiekiem, jakby w jakiś sposób zrzucił swoje człowieczeństwo, kiedy umarł lub w zmartwychwstaniu.

To błąd. Wcielenie jest trwałe. List do Hebrajczyków 3 mówi nam, List do Hebrajczyków 4 jest, skoro więc mamy wielkiego arcykapłana, List do Hebrajczyków 4:14, który przeszedł przez niebiosy, to z pewnością jest Jezus wskrzeszony, prawda? Jezus, jego ludzkie imię, Syn Boży, jego boski tytuł z Listu do Hebrajczyków 1, trzymajmy się mocno naszego wyznania.

Odtąd mamy wielkiego arcykapłana, który przeszedł przez niebiosy, Jezusa, Syna Bożego; trzymajmy się mocno naszego wyznania. Nie mamy bowiem arcykapłana, który by nie mógł współczuć naszym słabościom, lecz doświadczonego we wszystkim tak jak my, z wyjątkiem grzechu. Przybliżmy się więc z ufnością do tronu łaski, abyśmy dostąpili miłosierdzia i znaleźli łaskę ku pomocy w stosownej porze.

Syn Boży po prawicy Ojca jest nadal wcielonym Synem Bożym. Różnica między Jezusem na ziemi w jego ziemskiej posłudze a Jezusem teraz w niebie nie polega na tym, że nie jest już człowiekiem. Wcielenie było trwałe.

Ten, który istniał wiecznie jako Bóg, stał się w pełni wcielony w Jezusa z Nazaretu. Dla systematycznej kompletności muszę dodać, że pozostał również całkowicie na zewnątrz. Trójca pozostała nienaruszona.

Oto tajemnica wcielenia. Trójca trwa. W tym samym czasie Syn , który jest całkowicie na zewnątrz, staje się całkowicie, całkowicie wcielony we wcieleniu.

Ale różnica między Jezusem na ziemi a Jezusem w niebie jest tym, co teologowie luterańscy i reformowani po reformacji zrozumieli jako doktrynę obu stanów. Stan upokorzenia, stan wywyższenia. Jeden Chrystus i oba te stany następują oczywiście po wcieleniu, ale tradycyjnie stan upokorzenia zaczyna się od jego narodzin, a następnie jego życia, włączając w to cierpienia i pokusy; jego śmierć i pochówek są ostatnim punktem jego upokorzenia, jego haniebnej śmierci na krzyżu.

Ukrzyżowanie było brzydkie, nie wspominałoby w uprzejmym towarzystwie, straszne tortury, a Syn Boży przeszedł to dla naszego dobra, a następnie został pochowany. Bóg został pochowany? Cóż, Bóg-człowiek został pochowany, a to jest rzeczywiście upokorzenie. Ale dzięki Bogu, następuje po tym stan wywyższenia, a to obejmuje jego zmartwychwstanie, wniebowstąpienie, zasiadanie po prawicy Boga, a kulminacją będzie jego drugie przyjście.

Doktryna dwóch stanów mówi zatem o dwóch fazach chronologicznych i odpowiadających im warunkach: stanie upokorzenia, pokory, jeśli wolisz, od wcielenia do pochówku, i stanie wywyższenia od zmartwychwstania do drugiego przyjścia. To dobre, pomocne i prawdziwe, a jednak Biblia jest bardziej skomplikowana, niż można by przypuszczać, ponieważ w stanie upokorzenia jest już chwala, a Pismo mówi o takiej rzeczy więcej niż raz. Jak krzyż mógłby być chwalebny? Kalwin komentuje Kolosan 2:15, że tutaj krzyż jest przemieniony w triumfalny rydwan.

Chrystus unieważnił prawo przeciwko nam, odkładając je na bok, przybijając je do krzyża, Kolosan 2:14. Rozbroił władcy i władze i wystawił je na jawny wstyd, triumfując nad nimi w nim, ESV, w nim, NIV. To jedno z niewielu miejsc, w których greka jest dwuznaczna.

Przyimek, zaimek może odnosić się do Chrystusa, i oczywiście, jego krzyż jest domniemany, lub do krzyża, i oczywiście, Chrystus krzyża jest domniemany. Tak więc, triumfując nad nimi w Chrystusie lub w jego krzyżu. Tak czy inaczej, krzyż jest albo domniemany, albo stwierdzony, a krzyż jest chwalebny i triumfujący.

To bardzo pomaga nam w zrozumieniu Biblii. Doktryna dwóch stanów pomaga nam zrozumieć biblijne nauki, które w przeciwnym razie są naprawdę zagadkowe, a nawet niepokojące. Więc nikt nie zna czasu powrotu syna człowieczego, ani aniołowie w niebie, ani nawet syn, ale tylko ojciec.

Co? Myślałem, że Syn jest Bogiem. On jest Bogiem i w pełni zachowuje swoje boskie właściwości, gdy staje się człowiekiem, ale nie rezygnuje z samych właściwości, nie ze

swoich boskich atrybutów, ale z ich niezależnego wykonywania. Ma je, zachowuje je, ale używa ich tylko zgodnie z wolą ojca.

Pokusa diabła na pustyni jest dokładnie taka, aby zdobyć syna Bożego. Jeśli jesteś synem Bożym, w rzeczywistości trzy razy mówisz, sprzeciwiasz się woli ojca, a Jezus mówi nie, nie, nie, za każdym razem z Księgi Powtórzonego Prawa. Tak więc w tym względzie, z powodów, których nie rozumiemy, nie była to wola ojca dla wcielonego syna, który ma zdolność poznania wszystkiego.

Nie było woli ojca, aby w stanie upokorzenia znał czas swojego powrotu. Oczywiście, w stanie wywyższenia Jezus wie, kiedy powróci, ale doktryna dwóch stanów jest znacząca i pomocna w zrozumieniu tej samej osoby w stanie upokorzenia, a teraz w stanie chwały i wywyższenia. Wszystko to jest wstępem, a my przechodzimy do doktryny zbawczego dzieła Chrystusa, a naszym pierwszym tematem tutaj jest rzeczywiście jego potrójny urząd lub jego trzy urzędy.

Obie opcje są dobre. Mają one związek z tym, że został namaszczony jako Chrystus, namaszczony, a jako taki Bóg dał mu trzy urzędy, dał mu misję do wypełnienia lub potrójny urząd. Historycznie rzecz biorąc, ojciec Kościoła Euzebiusz słynie z tego, że wspomina jedynie o trzech urządach Chrystusa.

Napisał, że wśród Hebrajczyków były trzy wybitne urzędy godności, które rozstawiły naród. Po pierwsze, królestwo; po drugie, urząd proroka; i po trzecie, urząd arcykapłana. Proroctwa mówiły, że zniesienie i całkowite zniszczenie wszystkich tych trzech urzędów razem będzie znakiem obecności Chrystusa.

W innym miejscu pisze, Jezus, mówi o Jezusie jako o cytacie, boskim i niebiańskim logosie świata, jedynym arcykapłanie całego stworzenia, jedynym królu proroków, jedynym arcyproroku ojca. Chrystus jest boskim i niebiańskim logosem świata, to urząd prorocki, jedyny kapłan całego stworzenia; źle to rozumiem; proszę o wybaczenie, całego stworzenia, jedyny król. Boski i niebiański logos świata, jedyny arcykapłan, teraz zrozumiałem to dobrze, całego stworzenia, jedyny król proroków, jedyny arcyprorok ojca.

Ale on po prostu to stwierdza, jest to znane, ponieważ jest to pierwsze stwierdzenie, jakie mamy w ten sposób, ale tym, które naprawdę rozwija je teologicznie, jest Kalwin w Instytutach, i przeczytam to dla nas za chwilę. Ale przede wszystkim, Katechizm heidelberski umieścił trzy urzędy w zreformowanym symbolu. Katechizmy: Muszę tu wziąć książkę. Katechizmy są instrumentami dydaktycznymi do nauczania Kościoła, tak samo jest z Katechizmem heidelberskim.

Pytanie 31 pyta, dlaczego nazywa się Chrystusem, co oznacza namaszczony?

Odpowiedź: ponieważ został wyświęcony przez Boga Ojca i namaszczony Duchem Świętym, aby był naszym głównym prorokiem i nauczycielem, który w pełni objawia

nam tajemną radę i wolę Boga dotyczącą naszego wybawienia, naszym jedynym arcykapłanem, który nas wyzwolił przez jedną ofiarę swojego ciała i który nieustannie wstawia się za naszą sprawą u Ojca, jego dziełem zadośćuczynienia i wstawiennictwa, i naszym wiecznym królem, który rządzi nami przez swoje słowo i ducha, i który nas strzeże i utrzymuje w wolności, którą dla nas wywalczył. Jest to tak piękne, że przeczytam to jeszcze raz. Te dokumenty, katechizmy i wyznanie wiary to oświadczenia wiary, ponownie starannie opracowane, i są tam wszelkiego rodzaju cytaty biblijne; Nie będę tego czytać, zajęłoby mi to zbyt dużo czasu, a na każdy z tych punktów jest ich kilka linijek, ale katechizm jest narzędziem dydaktycznym, służącym do nauczania o spowiedzi, przede wszystkim dzieci, ale także dorosłych.

Chrystus jest nazywany namaszczone, Chrystusem, ponieważ został wyświęcony przez Boga Ojca i namaszczone Duchem Świętym, aby być naszym głównym prorokiem i nauczycielem, i w tej roli w pełni objawia nam tajemną radę i wolę Boga dotyczącą naszego wyzwolenia. Jest także naszym jedynym arcykapłanem, który wyzwolił nas przez jedną ofiarę swojego ciała i który nieustannie wstawia się za naszą sprawą u Ojca. Po trzecie, jest wiecznym królem, naszym wiecznym królem, który rządzi nami przez swoje słowo i ducha, i który nas strzeże i utrzymuje w wolności, którą dla nas wywalczył.

Zanim zacznę pracować nad biblijną ekspozycją tych rzeczy, moim zwyczajem w tych wykładach jest praca z teologią historyczną przed Biblią, i chcę, aby Biblia pozostała z nami, a teologia historyczna oświecała Biblię, a na pewno nie zajmowała jej miejsca. Rozdział 15 księgi drugiej instytutów mówi, aby poznać cel, dla którego Chrystus został posłany przez Ojca i co nam nadał, musimy przede wszystkim patrzeć na trzy rzeczy w Nim: urząd prorocki, królestwo i kapłaństwo. Píše zatem, aby wiara mogła znaleźć mocną podstawę do zbawienia w Chrystusie i w ten sposób spoczywać w Nim, należy ustanowić tę zasadę.

Urząd narzucony Chrystusowi przez Ojca składa się z trzech części, stąd potrójny urząd, podkreślający jedność tych trzech. Ponieważ został mu dany prorok, król i kapłan, zauważ porządek Kalwina, jednakże byłoby mało wartościowe znać te imiona bez zrozumienia ich celu i zastosowania. Bóg, chociaż Bóg, zapewniając swojemu ludowi nieprzerwaną linię proroków, nigdy nie pozostawił ich bez użytecznej doktryny wystarczającej do zbawienia, jednakże umysły pobożnych zawsze były przesiąknięte przekonaniem, że mieli mieć nadzieję na pełne światło zrozumienia dopiero przy przyjściu Mesjasza.

Te oczekiwania przeniknęły nawet do Samarytan, chociaż nigdy nie znali prawdziwej religii, jak wynika ze słów kobiety do Jezusa w Jana 4, cytuję, kiedy Mesjasz przyjdzie, nauczy nas wszystkiego, cytuję. Żydzi nie zakładali tego lekkomyślnie w swoich umysłach, ale nauczani przez jasne wyrocznie, tak uwierzyli. Słowa Izajasza są szczególnie dobrze znane: cytuję, oto uczyniłem go świadkiem dla narodów.

Dałem go jako przywódcę i dowódcę ludów, Izajasz 55:4. Gdzie indziej Izajasz nazwał go posłańcem lub tłumaczem wielkiej rady. Z tego powodu apostoł zaleca doskonałość doktryny ewangelii, najpierw mówiąc, na wiele i różne sposoby, Bóg mówił dawniej do ojców przez proroków, Hebrajczyków 1 :1. Następnie dodaje, w tych ostatnich dniach przemówił do nas przez umiłowanego syna, Hebrajczyków 1:2. Ale ponieważ zadaniem wspólnym proroków było trzymanie kościoła w oczekiwaniu i jednocześnie wspieranie go, aż przyjdzie pośrednik, czytamy, że w swoim rozproszeniu wierzący narzekali, że zostali pozbawieni tej zwykłej korzyści, cytuję, nie widzimy naszych znaków. Nie ma proroka wśród nas.

Nikt nie wie, jak długo, Psalm 74:9. Ale gdy Chrystus nie był już daleko, wyznaczono Danielowi czas, cytuję, aby zapieczętować zarówno wizję, jak i proroka, Daniel 9:24. Nie tylko po to, aby wspomniana tam wypowiedź prorocka mogła zostać autorytatywnie ustanowiona, ale także po to, aby wierzący mogli cierpliwie obejść się bez proroków przez jakiś czas, ponieważ pełnia i kulminacja wszystkich objawień była już blisko. Teraz należy zauważyć, że tytuł Chrystus odnosi się do tych trzech urzędów, ponieważ wiemy, że pod prawem prorocy, a także kapłani i królowie, byli namaszczeni świętym olejem.

Mogę powiedzieć, że prorocy rzadko, ale to prawda. Kapłani i królowie regularnie. Stąd też sławetne imię Mesjasza zostało nadane obiecанemu pośrednikowi.

Uznaję, że Chrystus został nazwany Mesjaszem, szczególnie w odniesieniu do i na mocy jego królowania, jednak jego namaszczenia jako proroka i kapłana mają swoje miejsce i nie możemy ich pominąć. Izajasz wyraźnie wspomina o pierwszym w tych słowach: cytuję, Duch Pana Jehowy jest nade mną, ponieważ Jehowa mnie ustanowił, namaścił, abym głosił pokornym, abym przynosił uzdrowienie złamanym sercom, abym głosił wyzwolenie jeńcom, abym głosił rok dobrej woli Pana, bliski cytat. Izajasz 61:1 i 2, porównaj Łukasza 4:18.

Widzimy, że został namaszczony przez ducha, aby być heroldem i świadkiem łaski Ojca, i to nie jest w zwykły sposób, ponieważ wyróżnia się od innych nauczycieli o podobnym urzędzie. Z drugiej strony, musimy zauważyć, że otrzymał namaszczenie nie tylko dla siebie, aby mógł wykonywać urząd nauczania, ale dla całego swojego ciała, aby moc ducha była obecna w ciągłym głoszeniu ewangelii. To jednak pozostaje pewne.

Doskonała doktryna, którą przyniósł, położyła kres wszystkim prorocत्वom. Następnie to namaszczenie rozprzestrzeniło się z głów na członki, jak przepowiedział Joel: „Twój syn będzie prorokował, a twoja córka będzie miała widzenia” itd.

Joela 2:28. Ale kiedy Paweł mówi, że dał nam jako nasz, został nam dany jako nasza mądrość, 1 Koryntian 1:30, a w innym miejscu w nim są wszystkie skarby mądrości i wiedzy, w nim są ukryte wszystkie skarby wiedzy i zrozumienia, Kolosan 2:3, ma

niewiele inne znaczenie. To znaczy, poza Chrystusem nie ma niczego wartego poznania, a wszyscy, którzy przez wiarę postrzegają, jaki On jest, pojęli całą ogromność niebiańskich korzyści.

Z tego powodu Paweł pisze w innym fragmencie, cytuję, postanowiłem nie znać niczego cennego, oprócz Jezusa Chrystusa i Jego ukrzyżowanego, blisko cytatu, 1 Koryntian 2:2. To jest bardzo prawdziwe, ponieważ nie wolno wychodzić poza prostotę ewangelii, a urząd prorocki i godność prorocka w Chrystusie prowadzą nas do poznania, że w sumie doktryny, jaką nam dał, zawarte są wszystkie części doskonałej mądrości. Tak więc Chrystus w urzędzie prorockim. Wiem, że jest rozległy, ale jest bogaty.

To klasyczne stwierdzenie potrójnego urzędu. Królewskiego urzędu. Przechodzę teraz do królewkości.

Nie ma sensu mówić o tym bez ostrzeżenia moich czytelników, że ma to duchową naturę. Z tego wnioskujemy o jego skuteczności i korzyści dla nas, a także o jego całej sile i wieczności. Teraz, tę wieczność, którą anioł w Księdze Daniela przypisuje osobie Chrystusa, Daniel 2:44, w Ewangelii Łukasza, anioł słusznie odnosi do zbawienia ludzi, Łukasz 1:33. Ale ta wieczność jest również dwójakiego rodzaju i musi być rozważana na dwa sposoby.

Pierwsze dotyczy całego ciała kościoła. Drugie należy do każdego indywidualnego członka. Bóg z pewnością obiecuje tutaj, że poprzez rękę swojego syna będzie wiecznym obrońcą i opiekunem swojego kościoła.

Okrzyk Izajasza oznacza to samo. „A co do jego pokolenia, któż o tym opowie?” Izajasz 53:8. Bo oświadcza, że Chrystus tak przetrwa śmierć, że zwiąże się ze swoimi członkami. Pamiętajcie, jak wczoraj, albo w poprzednim wykładzie, powiedziałem, że Izajasz 53 naucza również o zmartwychwstaniu syna Bożego.

Dlatego kiedykolwiek słyszymy o Chrystusie uzbrojonym w wieczną moc, pamiętajmy, że wieczność Kościoła jest bezpieczna w tej ochronie. Dlatego pośród gwałtownego poruszenia, którym jest on nieustannie dręczony, jak również ciężkich i przerażających burz, które zagrażają mu niezliczonymi nieszczęściami, nadal pozostaje bezpieczny. Tak więc Bóg zapewnia pobożnym o wiecznym zachowaniu Kościoła i zachęca ich do nadziei, kiedykolwiek zdarza się, że jest on uciskany.

Cytował Dawida w Psalmie 2, mówiąc, że królowie i ludzie szaleją na próżno, bo Ten, który mieszka w niebie, jest wystarczająco silny, aby złamać ich ataki. Psalm 2:2. Gdzie indziej, przemawiając w obecności Boga, Dawid mówi: siądź po mojej prawicy, dopóki nie uczynię twoich wrogów podnóżkiem twoich stóp. Tutaj twierdzi, że bez względu na to, jak wielu silnych wrogów spiskuje, aby obalić kościół, nie mają oni

wystarczającej siły, aby zwyciężyć nad niezmiennym dekretem Boga, którym ustanowił swojego syna wiecznym królem.

Stąd wynika, że przy wszystkich zasobach świata nigdy nie możemy zniszczyć kościoła założonego, jaki jest na wiecznym tronie Chrystusa. Mówi między innymi, że ta sama wieczność powinna nas inspirować do nadziei na błogosławioną nieśmiertelność. Dlatego Chrystus, aby podnieść naszą nadzieję do nieba, oświadcza, że jego królestwo nie jest z tego świata, Jana 18:36.

Krótko mówiąc, gdy ktokolwiek z nas usłyszy, że królowanie Chrystusa jest duchowe, pobudzony tym słowem, niech osiągnie nadzieję lepszego życia. A ponieważ jest teraz chroniony ręką Chrystusa, niech oczekuje pełnego owocu tej łaski w wieku, który nadejdzie. W rozdziale zatytułowanym Błogosławieństwo królewskiego urzędu Chrystusa dla nas, przeczytam tylko fragmenty.

Chrystus wzbogaca swój lud o wszystko, co jest niezbędne do wiecznego zbawienia dusz i umacnia ich odwagą, by stanęli niepokonani wobec wszystkich ataków duchowych wrogów. Następnie, polegając na mocy tego samego ducha, nie wątpmy, że zawsze będziemy zwyciężać nad diabłem, światem i wszelkim rodzajem szkodliwych rzeczy. W ten sposób możemy cierpliwie przejść przez to życie z jego nędzą, głodem, zimnem, pogardą, wyrzutami i innymi kłopotami.

Mogę powiedzieć, że nasi bracia i siostry na całym świecie doświadczają tych rzeczy, tak jak było to bardziej prawdopodobne dla Kalwina w Genewie w jego czasach niż dla nas, bogatych Amerykanów. Bądźmy zadowoleni z jednej rzeczy: nasz król nigdy nie pozostawi nas w nędzy, ale będzie zaspokajał nasze potrzeby, dopóki nasz dobrobyt się nie skończy. Jesteśmy powołani do triumfu. Te korzyści dają nam najbardziej owocną okazję do chwały, a także dają nam pewność, aby bez lęku walczyć z diabłem, grzechem i śmiercią.

Wreszcie odziani w Jego sprawiedliwość, możemy dzielnie wznieść się ponad wszelkie hańby świata i tak jak On sam hojnie obdarza nas swoimi darami, tak i my możemy w zamian przynieść owoc dla Jego chwały. Dlatego namaszczenie króla nie jest olejem ani wonnymi maściami, raczej jest on nazywany namaszczonym Chrystusem Bożym, ponieważ duch mądrości i zrozumienia, duch rady i moc bojaźni Pańskiej spoczęły na nim, Izajasz 11:2. To jest olej radości, którym Psalm głosi, że jest namaszczony ponad swoich towarzyszy, Psalm 45:7. Bo gdyby nie było w Nim takich doskonałości, wszyscy bylibyśmy potrzebujący i głodni. Nie wzbogacił się dla siebie samego, ale aby mógł wylać swoją obfitość na głodnych i spragnionych.

O ojcu powiedziano, że nie według miary dał ducha swemu synowi, Jana 3:34. Widzialny symbol tego świętego namaszczenia został ukazany w chrzcie Chrystusa, kiedy duch unosił się nad nim w postaci gołębic, Jana 1:32, Łukasza 3:33. Nie jest

niczym nowym i nie powinno wydawać się absurdalne, że duch i jego dary są określane słowem namaszczenie, 1 Jana 2:20 i 27.

Bo tylko w ten sposób jesteśmy ożywieni, szczególnie w odniesieniu do życia niebieskiego. Nie ma w nas ani kropli wigoru, oprócz tego, co wszczepia Duch Święty. Duch bowiem wybrał Chrystusa jako swoją siedzibę, aby z niego mogły obficie płynąć niebiańskie bogactwa, których tak bardzo potrzebujemy.

Tak więc, Paweł słusznie wnioskuje. Mimo to, Kalwin objaśnia królewski urząd Chrystusa, który uważa za najbardziej zbliżony do znaczenia namaszczonego. Bóg stanie się wówczas jedyną głową kościoła, ponieważ obowiązki Chrystusa w obronie kościoła zostaną wypełnione. Nawiązuje on do 1 Koryntian 15 na końcu, kiedy Syn oddaje królestwo Ojcu.

Urząd kapłański, porządek Kalwina, jest prorokiem, królem i kapłanem. Teraz musimy krótko omówić cel i zastosowanie urzędu kapłańskiego Chrystusa. Jako czysty i nieskazitelny pośrednik, ma on, przez swoją świętość, pojednać nas z Bogiem.

Ale sprawiedliwe przekleństwo Boga blokuje nam dostęp do Niego, a Bóg, w swojej roli sędziego, jest na nas zły. Dlatego musi nastąpić zadośćuczynienie, aby Chrystus jako kapłan mógł uzyskać dla nas Bożą łaskę i ukoić Jego gniew. Oto prawny karny temat zadośćuczynienia przedstawiony w kategoriach przebłagania.

Tak więc Chrystus, aby wypełnić swój urząd, musiał wystąpić z ofiarą, ponieważ również pod prawem kapłanowi zakazano wchodzić do świątyni bez krwi, Hebrajczyków 9.7, aby wierzący mogli wiedzieć, nawet jeśli kapłan jako ich obrońca stał między nimi a Bogiem, że nie mogliby przebłagać Boga, dopóki ich grzechy nie zostały odpokutowane, Łukasza 16:2 i 3, Dzień Pojednania, wersety 2 i 3. Apostoł omawia ten punkt szczegółowo w listach do Hebrajczyków. Podobnie jak wielu we wczesnym kościele, Kalwin uważał, że Paweł napisał Księgę Hebrajczyków. Od rozdziału 7 prawie do końca rozdziału 10.

Podsumowując jego argument, urząd kapłański należy wyłącznie do Chrystusa, ponieważ przez ofiarę swojej śmierci zmazał naszą winę i zaspokoił nasze grzechy. Uroczyście przysięga Boga, której, cytuję, nie będzie żałował, blisko cytuję, ostrzega nas, jak ważna jest to sprawa, cytuję, jesteś kapłanem na wieki na wzór Melchizedeka, Psalm 110:4, porównaj Hebrajczyków 5:6 i 7:15. Bóg niewątpliwie chciał w tych słowach ustanowić główne punkty, na których, jak wiedział, opiera się całe nasze zbawienie.

Ponieważ tak jak On jest, jak powiedziano, my lub nasze modlitwy nie mamy dostępu do Boga, chyba że Chrystus jako nasz arcykapłan, obmywszy nasze grzechy, uświęca nas i osiąga dla nas tę łaskę, od której nieczystość naszych wykroczeń i wad nas

odgradza. Widzimy zatem, że musimy zacząć od śmierci Chrystusa, aby skuteczność i korzyści Jego kapłaństwa mogły do nas dotrzeć. To Chrystus jako kapłańska ofiara.

I na koniec przedstawia Chrystusa jako kapłańskiego orędownika. Wynika z tego, że jest on wiecznym orędownikiem. Poprzez jego błagania otrzymujemy łaskę.

Stąd rodzi się zaufanie do modlitwy, a także pokój dla pobożnych sumień. Podczas gdy bezpiecznie opierają się na ojcowskim miłosierdziu Boga i są z pewnością przekonani, że wszystko, co zostało poświęcone przez pośrednika, podoba się Bogu. Chociaż Bóg pod prawem nakazał składać ofiary ze zwierząt jemu samemu, w Chrystusie istniał nowy i inny porządek, w którym ten sam miał być zarówno kapłanem, jak i ofiarą.

Stało się tak, ponieważ nie było innego zadośćuczynienia odpowiedniego za nasze grzechy i nie można było znaleźć żadnego człowieka godnego, by ofiarować Bogu jednorodzonego syna. Teraz Chrystus odgrywa rolę kapłańską nie tylko po to, by uczynić Ojca łaskawym i łaskawym dla nas przez wieczne prawo pojednania, ale także po to, by przyjąć nas jako towarzyszy w tym wielkim urzędzie. Objawienie 1:6 Bo my, którzy jesteśmy skalani sami w sobie, a jednak jesteśmy kapłanami w Nim, ofiarujemy siebie i wszystko, co nasze, Bogu i swobodnie wchodzimy do niebieskiej świątyni, aby ofiary modlitw i uwielbienia, które składamy, były przyjemne i wonne przed Bogiem.

To jest znaczenie wypowiedzi Chrystusa, cytuję, dla nich poświęcam samego siebie. Jana 17:19 Bo przeniknięci Jego świętością i o ile On poświęcił nas Ojcu z samym sobą, chociaż w przeciwnym razie bylibyśmy dla Niego odrażający, podobajmy się Mu jako czysti i nieskalani, a nawet jako święci. Tak więc kończy wykład Kalwina na temat potrójnej misji Chrystusa.

Euzebiusz wprowadził tę koncepcję do teologii chrześcijańskiej. Kalwin pięknie ją wyjaśnił w rozdziale 15. księgi 2 Instytutu. I jak powiedziałem, została ona osadzona w Katechizmie Heideberskim na zawsze, aż do ponownego przyjścia naszego Pana, jeśli Pan zechce.

Nie z woli Pana, on powraca ponownie, z woli Pana, Katechizm Heideberski trwa do tego czasu. Tło starotestamentowe dla potrójnego urzędu znajduje się oczywiście w historycznym urzędzie prorockim, kapłaństwie i królowaniu. W Księdze Powtórzonego Prawa 18 czytamy, że Izrael po wejściu do ziemi obiecanej nie miał słuchać tych, którzy twierdzą, że mówią w imieniu Boga.

Powtórzonego Prawa 18:14 Narody te, które ty wydziedziczasz, słuchają wróżbitów i wieszczków. Ale tobie Pan, Bóg twój, nie pozwolił tego czynić. Pan, Bóg twój, wzbudził ci proroka takiego jak ja, napisał Mojżesz, spośród ciebie, spośród twoich braci.

To jego będziesz słuchał. Tak jak prosiłeś Pana, Boga swego, na Horebie w dniu zgromadzenia, gdy mówiłeś: Niech więcej nie usłyszę głosu Pana, Boga mego, ani nie zobaczę tego wielkiego ognia, abym nie umarł. Znaczenie jest bezpośrednio.

Oni chcą proroka, który by pośredniczył. I Pan powiedział do mnie, oni mają rację w tym, co mówili, i wzbudzę im proroka takiego jak ty spośród ich braci, i włożę moje słowa w jego usta, i będzie mówił do nich wszystko, co mu rozkażę. Prorocy są więc rzecznikami Boga.

Oni są jego ustami, jeśli chcesz. Kto nie będzie słuchał moich słów, aby mówić w moim imieniu, Ja sam będę tego od niego wymagał. Ale prorok, który ośmielił się mówić słowo w moim imieniu, którego mu nie nakazałem mówić, albo który mówi w imieniu innych bogów, ten prorok umrze.

Oto jak ważne jest objawienie Boga. A jeśli powiesz w swoim sercu, jak możemy poznać słowo, którego Pan nie wypowiedział? Kiedy prorok mówi w imieniu Pana, jeśli słowo nie spełnia się lub nie spełnia się, to jest to słowo, którego Pan nie wypowiedział. Prorok wypowiedział je zuchwale.

Nie musisz się go bać. Oto instytucja urzędu prorockiego. Po wejściu do ziemi obiecanej Mojżesz oczywiście nie odbył podróży, chociaż pewien dowcipny profesor historii Kościoła, którego poznałem wiele lat temu, powiedział, że Mojżesz w końcu odbył ją w obecności o wiele lepszego towarzystwa, gdy Mojżesz i Eliasz pojawili się na Górze Przemienienia z Panem Jezusem.

Ale on nie wszedł, a Bóg posłał proroków, takich jak Eliasz i Elizeusz. A znaczenie Powtórnego Prawa 18, jak rozumiem, jest takie, że Bóg ustanawia cały urząd prorocki, całą linię prawdziwych proroków, która oczywiście kulminuje, jak mówią nam Dzieje Apostolskie 3.22, w Chrystusie, Panu Jezusie Chrystusie. On jest wielkim i ostatnim prorokiem Boga.

Prorocy, kapłani i królowie są zatem tym, co nazywamy typami Chrystusa. Typami są osoby, wydarzenia i historia. To bardzo kluczowy punkt.

Alegorię od typologii odróżnia fakt, że typy to historyczne osoby, wydarzenia lub instytucje, które zapowiadają Chrystusa. W Rzymian 5:14 powiedziano nam, że Adam był typem tego, który ma przyjść w kontekście wyraźnie Chrystusa. Adam, jak w Adamie i Ewie, Adam jest typem Chrystusa.

Adam jest postacią historyczną w Ogrodzie Eden, który upadł, a następnie Bóg mu przebaczył, ale jest typem Chrystusa, który ma przyjść. W Rzymian 5.12-19 Paweł mówi na wiele sposobów, że nie są do siebie podobni, Adam i Chrystus, ale są do siebie podobni pod tym względem. Każdy z nich jest głową rasy ludzi.

Adam z rodzaju ludzkiego i grzech Adama przyniosły śmierć i potępienie rodzajowi ludzkiemu. Chrystus, głowa ludu Bożego, wszystkich odkupionych, i jego jeden akt sprawiedliwości, jak mówi Paweł, w swojej śmierci na krzyżu, przyniósł życie wieczne i usprawiedliwienie, usprawiedliwienie i życie wieczne wszystkim tym, którzy w niego wierzą. Typy są osobami takimi jak Adam.

Wydarzenia, exodus, to świetny typ. To antycypacja, przepowiednia w działaniu, słowa na n, wielkiego exodusu Syna Bożego. Tak więc w Ewangelii Łukasza, w opisie przemienienia, w Łukasza 9:31, Mojżesz i Eliaz stoją i rozmawiają z Jezusem o jego exodusie, co jest greckim słowem, którego zamierza dokonać w Jerozolimie.

Nie można przetłumaczyć, nie można umieścić zarówno exodus, jak i departure w greckim, w angielskiej Biblii. Więc wpisują, umieszczają departure, a w przypisie, mówią, dosłownie, greckie słowo exodus. To po prostu typologia.

Jezus dokona swojego exodusu w Jerozolimie, a tutaj symbolika jest niezwykła. Nawiasem mówiąc, myślę, że Bóg przyprowadził tam Mojżesza i Eliasza, aby tymczasowo byli z Piotrem, Jakubem, Janem i Jezusem, ale to jest niesamowita symbolika. Mojżesz reprezentuje prawo, a Eliaz z pewnością proroków.

Prawo i prorocy dyskutują z Jezusem o jego exodusie, który ma dokonać w Jerozolimie. To jest niewiarygodne. O mój Boże.

Innymi słowy, cała Biblia o nim mówi. Jest uosobieniem Pisma Świętego. Jest końcem Pisma Świętego, jeśli wolisz, punktem końcowym w tym względzie, a istnieje dowód Nowego Testamentu, że wydarzenie exodusu, to wielkie starotestamentowe wyzwolenie Izraela z niewoli egipskiej, o którym mówiliśmy w poprzednim wykładzie, że jest to typ, to wydarzenie historyczne, które wskazuje na większe wydarzenie.

W tym przypadku zapowiada zbawczą śmierć Chrystusa, która odkupuje każdego, kto w niego wierzy, a Rzymian 8 faktycznie odkupuje upadłe stworzenie, więc kończymy z nowym niebem i nową ziemią. Typy to historyczne osoby, wydarzenia lub instytucje. Tam docieramy do urzędu prorockiego, kapłaństwa i królestwa.

Bóg ustanowił urząd prorocki, aby jego lud słyszał z jego własnych świętych ust, a nie od podglądaczy, ludzi, podglądaczy, mamroczących, magów i czarownic. Nie, Bóg mówi, ludzie zawsze pragnęli usłyszeć z drugiej strony, jeśli wolisz, lub z góry. Bóg mówi.

On jest mówiącym Bogiem. On jest również działającym Bogiem. On jest Bogiem, który działa i Bogiem, który mówi, i chce, aby jego ludzie słuchali tylko jego głosu i jego słowa.

Niestety, Izrael nie posłuchał Pana i nie wytepił Kananejczyków. W ten sposób ich religia przetrwała i ostatecznie zepsuła prawdziwą religię Izraela. To naprawdę smutna historia.

Królestwo ustanowione przez Boga było typem wielkiego syna Dawida, Pana Jezusa Chrystusa. Poczekaj chwilę, czy Samuel nie był zły, a Bóg nie był zły na Izraelitów za to, że chcieli uczynić Saula królem? Tak i nie. W Księdze Rodzaju 49 przepowiedziano już, że berło nie opuści Judy.

Bóg zaplanował, że Izrael będzie miał królestwo, a ostatecznie Chrystus będzie królem, ale Pan, przez Samuela, był zły na to, że chcieli mieć króla takiego jak inne narody. Nie pragnęli króla deuteronomistycznego, który uniżyłby się przed prawem Bożym i przestrzegał słowa Bożego, i był wrażliwy na Boga itd., i otrzymali to, o co prosili w Saulu, ale Bóg posłał również króla Dawida, i chociaż Dawidowi zabroniono budować przybytek, świątynię dla Boga, przepraszam, ja już miałem przybytek, a jego syn Salomon wykonał tę pracę. W tym proroctwie dotyczącym Salomona, 2 Samuela 7, otrzymujemy cudowne słowa, które mówią nam w samym Starym Testamencie, że ta historyczna linia królów, prawdziwych ludzi, wskazywała na inną prawdziwą osobę, która miała nadejść w przyszłości.

David, nie zbudujesz mi domu. Ja zbuduję dom dla ciebie. Bóg gra słowami.

2 Samuela 7:11, ponadto Pan ci oświadcza: Pan uczyni ci dom. Gdy wypełnią się twoje dni i spoczniesz ze swoimi ojcami, wzbudzę po tobie potomstwo twoje, które wyjdzie z twojego ciała. To jest dom i ród Dawida.

To ostatecznie jest Jezus Chrystus, syn Dawida, zmiłuj się nade mną. Niewidomy powiedział, zamknij się, a on nie chciał, a Jezus go uzdrowił. Jezus był z rodu Dawida.

Oto prorocze korzenie jego królowania. On zbuduje, on przyjdzie z twojego ciała, a ja ustanowię jego królestwo. On zbuduje dom dla mojego imienia, a ja ustanowię tron jego królestwa na wieki.

Przyjaciele, Salomon nie żył wiecznie, ale większy syn Dawida będzie żył wiecznie. Będę mu ojcem, a on będzie mi synem. Kiedy popełnia nieprawość, to mówi o Salomonie, nie o Jezusie.

Będę go karmił różgą ludzką i razami synów ludzkich, ale moja miłość nie odstąpi od niego, jak ją odebrałem Saulowi, którego usunąłem sprzed ciebie. A dom twój i królestwo twoje będą na wieki przede mną, a tron twój będzie utwierdzony na wieki.

Bóg dał Izraelowi i południowemu królestwu historycznych królów, przynajmniej w teorii; nadal istniała linia krwi Dawida, czasami zagrożona wyginięciem, ale Bóg w swojej opatrzności podtrzymywał ją i ostatecznie od Dawida pochodził Chrystus.

Maryja była potomkinią Dawida, a Jezus otrzymał od niego linię krwi. Jeśli chcesz oficjalnego upoważnienia od ojca, nazwę go ojczymem Józefem; on również jest w linii Dawida. Jezus miał krew Dawida w swoich żyłach.

Dawid i wszyscy południowi królowie Judy, dobrzy czy źli, byli lepszymi lub gorszymi typami lub zapowiedziami tego, który miał przyjść i panować na wieki. Prorok, król i kapłan. W następnej godzinie zajmiemy się kwestią kapłaństwa i tym, jak stało się to problemem dla samego Boga, ponieważ aby być królem, berło nie opuści Judy.

Juda i przez Dawida, trzeba było to utrzymać na urzędzie królewskim. Trzeba było być z plemienia Judy i potomkiem Dawida. Kapłani przychodzili przez Lewiego, przez Aarona, plemię Lewiego i przez Aarona. Stąd nazywani są kapłanami lewickimi lub Aaronowymi.

Nie możesz być z plemienia Lewiego i plemienia Judy. Bóg ma dylemat w swoich rękach, mówię z szacunkiem. Sposób, w jaki go rozwiązuje, jest bardzo kreatywny, a mianowicie poprzez stworzenie kolejnego kapłaństwa, i to właśnie na to zwrócimy uwagę w naszym następnym wykładzie. Niech Bóg cię błogosławi.

To jest dr Robert Peterson w swoim nauczaniu o zbawczym dziele Chrystusa. To jest sesja 6, Wprowadzenie, Część 6, Chrystologia, Trzy urzędy Chrystusa: Prorok, Kapłan i Król, Część 1.